

متن پرسش

با عرض سلام: حقیر پس از ابتلا به کرونا چون در آن یکی دو هفته ابتلا به مرگ بسیار اندیشیدم و حال پس از بهبودی گرفتار پوچی عمیقی شدم. مسائل دنیوی که هیچ مسائل دینی هم چنگی به دل نمی‌زند. به مسائل عرفانی سابق علاقه مند بودم لکن آن هم دیگر جذابیت چندانی ندارد. در آثار شما آشتی با خدا را راهکار پوچی دانستید، اما این پوچی که من مبتلا هستم آنچنان عمیق شده است که اگر صدر تا ذیل خدا هم در طبق نهاده تقدیم کنند یا بالاتر بگویند بیا خودت برو خدا بشو چون این خدای موجود گویا چندان مسلط بر کارش نیست و ویروسی معابدش را به تعطیلی کشانده است، فعلا دست به دامن واکسن هایی شده که کفار ساخته اند و عوارضش مشخص نیست چیست و همچون گوسفند باید بدن خود را موش آزمایشگاهی واکسن هایی که اضطراری هستند و مراحلش کامل نشده است و بفرض که شده بود این ویروس که مدام جهش می‌کند چگونه آن واکسن ها می‌تواند مانع ویروسهای جهش یافته جدید شود. باری چندان به اینکه حق مداخله ای بکند امیدی نیست شاید هم عالی التفاتی به دانی ندارد عرفانی هم بیندیشیم که عالی و دانی ای در کار نیست و همه اوست این بی اعتنایی ها نشان از آن دارد که به خود نیز چندان اعتنایی ندارد حال بفرض خدایی هم به من ببخشند خوب که چه؟ تو هم یکی می‌شوی مثل آن خدای سرد قبلی.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به نظر بنده این حالت، نسبت به آن بیماری طبیعی است و تجربه بنده نیز همین را نشان می‌دهد. با این که بنده هیچ درمان شیمیایی و سنتی جهت رفع آن بیماری که به صورت خفیف برایم پیش آمد؛ انجام ندادم و بیشتر در فضای ماه رجب و روزه داری آن بیماری پیش آمد، با این همه حالاتی که می‌فرمایید کم و زیاد تا مدتی در صحنه بود. موفق باشید